

ILDEN

Bryggera paa Hornsgaard. Aaben Skorsten, hvilende paa Bjælker og en tynd Jærnsøjle. Derunder en opmuret Forhøjning i Bordhøjde. I Skorstenens Bagvæg og over Forhøjningen en Bagerovn.

Mette Hornsgaard staar og ilder Ovn. Der ligger Dyrer af Lyng paa Gulvet. Sønnen Jens, i 13-aars Alderen, hører Lyng ind fra venstre.

Hans Hornsgaard og Wille Hump træder ind fra højre i Søndagsklæder og med mørke Miner.

METTE

(ser sky til dem)

Hvor skal I nu hen?

HANS HORNSGAARD

Ane Bakhus ligger for Døden.

METTE

(kaster Lyng i Ovnen)

Ja vist. Lad hende ha' Fred.

HANS HORNSGAARD

Hun har ikke Fred. (Bøjer sig mod Mettes Ansigt, stirrer paa hende stift, sortstjert).

METTE

Hvordan er det, du staar og glør?

HANS HORNSGAARD

I Formiddags har hun skreget som et Dyr, der slagtes. Mette! Hun har set Satan staa ved hendes Seng. Tænk dig det, Mette. Vil du vide, hvordan han saa' ud, saa skal jeg spørge hende, hvis hendes Sjæl ikke er hentet endnu.

(Jens aabner Døren og kommer med Lyng. Ved Trækket slaar lange Ildtunger ud af Ovnen).

METTE

Luk Døren, Jens.

HANS HORNSGAARD

(stirrer med et borende sort Blik paa hende).

METTE

(viger lidt)

Lad være med at glo.

HANS HORNSGAARD

Kan du ikke taale, En ser dig i Øjnene, Mett'? Holder du ikke af at se Luen, Mett'-lil?

METTE

(bøjer sig efter Lyng)

Aa — jeg har ikke Stunder at høre paa jer Snak nu. Gaa hen til de fremmede Kællinger, der er saa gale efter jer.

(Hans Hornsgaard stirrer vedblivende paa hende. Wille Hump vender forteret Øjnene mod Himlen. Mette skriger)

Gaa! Gaa væk!

HANS HORNSGAARD

(griber hende i Armen og tvinger hende til at se paa sig)

Sikken en Ild, du kan tænde, Mett'. Se derind, hvordan Luerne rækker sig. Lind Døren, Jens.

(Jens kigger ondt til Faderen, men rører sig ikke. Wille Hump springer tjenstvillig hen og aabner Døren paa Klem, saa Luen hugger op. Mette ryster)

Du ryster. Nej, den Ild skal du aldrig regne.

METTE

(tænderklaprende)

Herre Jesus! Der kunde gaa Ild i Soden.

HANS HORNSGAARD

Nej den Ild skal du aldrig regne. Den kan svide Huse af, den kan svide Hud af, den kan krumme Legemet sammen i en Bylt. Men det faar snart Ende. Den Ild, du kan tænde, den skal du ikke regne. Lind Døren igen, Wille.

(Han adlyder. Luen slaar iltter op).

METTE

(panisk)

Hvis der gaar Ild i Soden, saa er det jer,
der har brændt Huset af.

HANS HORNSGAARD

(med store Pupiller)

Ild i Soden. Nej Mette, det betyder intet.
Men der gik engang Ild i Sodoma. Der gik en-
gang Ild i Sodoma, hvor de laa med Satan om
Halsen —

METTE

(vækler mod Gruekedlen ved Siden af Skorstenen)

Aa, Gud spar Ens Forstand.

HANS HORNSGAARD

(hen mod hende)

Og der gik Ild i Gomorra

METTE

(fortabt)

Ja—ja—ja.

HANS HORNSGAARD

Der er en Ild, Mett', den brænder ikke ved
Lyng, dens Gløder ligger om Sjæle, om udøde-
lige Sjæle, derfor gaar den aldrig ud.

METTE

Aa ja ja, Hans. Ti nu stille. Jeg kan ikke
holde det ud mer.

HANS HORNSGAARD

(med et Smil)

Ja men det er jo ikke begyndt endnu, Mett'.
Det er jo ikke begyndt endnu.

METTE

(med synkende Knæ)

Jeg veed snart ikke, hvad det er.

WOLLE HUMP

(træder til, griber om hende, taler ind mod hendes Ansigt)

Er det ikke forfærdeligt, Mett', at det der i
Ovnen det er det Element, som er alle syndig'
Mennesker beredt i den næste Verden. Aa, nu
lever de Dagene hen i Guds blaa Luft, men
om faa Aar eller Dage eller Timer eller Minut-
ter, saa lever de i Ild, og der bliver de. Se ret
derind. Alle uomvendte Mennesker, der i Dag
lever i Sivkjær Sogn, de er inden 100 Aar i
Ild, og der bliver de, i evig, evig Ild.

METTE

(skriger)

Slip mig. — Hans! Hans! Hjælp mig! Han

voldtager mig. Han kysser mig. Den raadne
Aande staar ham ud af Halsen.

WOLLE HUMP

(fører tilbage, slaar Arme og Øjne mod Bjælkeløfter)

Hun spotter. Djævelen er i hende.

HANS HORNSGAARD

(griber tilsyneladende mildt fat i hende)

Kom *her* hen, Mett'lil!

METTE

(vildt)

Gaa. Gaa. Gaa. I vil vel ikke kyle mig i
Ovn.

HANS HORNSGAARD

Du maatte ønske, du kunde slippe med det,
Mett'lil!

(Han trækker hende hen under Skorstensaabningen saa nær Ovn-
mundingen, at hendes Pandehaar svides. Mette brøler afsludt,
tamlar baglæns fra ham og falder om i Lyngen).

JENS

(springer løs paa Faderen, griber ham i Frakkekraven og siger)

Tag dig i Agt.

HANS HORNSGAARD

(river Drengen fra sig og slaar ham paa Øret, saa han tumler. Der-
paa vender han sig til Mette)

Ja jeg vilde jo blot vise dig, hvad der venter

dig — jeg vilde blot lade dig ane Helvedes
Sandhed. Det er blot en ussel Forsmag paa,
hvad de fordømte faar at føle. For til dem
kommer du, Mett'.

METTE

(hulkende)

Jeg var snart tilfreds, jeg havde været der.

HANS HORNSGAARD

(til Wille)

Ak ja. Her er Prædiken spildt. Lad os gaa.
Et Hoved ligger for Døden. Hun trænger vel
mest til os. (Vender sig til Mette, som endnu sidder i Lyng-
bunken) Det skal du vide, Mett': Hos Gud er
der ingen Øllebrøds-Barmhjærtighed. (De gaar).

METTE

(rejser sig, hen for sig)

Herregud. En skulde snart tro, En bagte sit
Brød i Helvedes Ild.